RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 240.527 van 23 januari 2018
in de zaak A. 215.653/XII-8025

In zake: 1. Wesley BENOIT
2. de NV TRANSPORT VAN RENTERGHEM INTERNATIONAAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederik Vanden Bogaerde
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend bij agentschap Wegen en Verkeer
t.a.v. Veerle Vanempten
Koning Albert II-laan 20/4
1000 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaamse Gewest van 20 februari 2015 om Wesley Benoit een administratieve geldboete van 4.500 euro op te leggen wegens inbreuk op het verbod om het wegdek te beschadigen door overlading van een voertuig en de nv Transport Van Renterghem Internationaal burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze geldboete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2017.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inge Van Den Dorpel, die *loco* advocaat Frederik Vanden Bogaerde verschijnt voor de verzoekende partijen, en adjunct van de directeur-jurist Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 27 januari 2014 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door de eerste verzoekende partij door de Wegeninspectie gecontroleerd te Houthalen. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat de trekker overladen is op de tweede as met 4.432 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld

wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ (hierna: het aslastendecreet).

3.2. Op 21 maart 2014 wordt meegedeeld dat de procureur des Konings geen strafvervolging zal instellen.

3.3. Op 16 juni 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partijen een administratieve geldboete van 4.500 euro op te leggen.

3.4. Op 23 juni 2014 tekenen de verzoekende partijen bezwaar aan tegen die beslissing. Er wordt een hoorzitting gehouden.

Op 7 november 2014 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 4.500 euro op te leggen en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van die geldboete.

3.5. Op 25 november 2014 stellen de verzoekende partijen tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 13 januari 2015 vindt een hoorzitting in beroep plaats.

Op 20 februari 2015 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 4.500 euro en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijke aansprakelijk te stellen voor de betaling van die geldboete.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in het eerste middel de schending aan van artikel 60, §§ 2 en 3, van het aslastendecreet.

Zij wijzen erop dat deze bepalingen vervaltermijnen bevatten voor het opleggen van de administratieve geldboete na “verzet” en in beroep. Volgens de verzoekende partijen werden die termijnen niet gerespecteerd.

5. In hun toelichtende memorie en hun laatste memorie verklaren de verzoekende partijen te volharden in het middel.

Beoordeling

6. Wat de ontvankelijkheid van het middel betreft, dient in de eerste plaats erop te worden gewezen dat artikel 60, §§ 2 en 3, van het aslastendecreet, reeds waren opgeheven door het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: het decreet bijzonder wegtransport) toen de beslissing na bezwaar van 7 november 2014 en de bestreden beslissing op 20 februari 2015 werden genomen.

In zoverre het middel berust op de schending van de voormelde opgeheven decreetsbepalingen is het niet ontvankelijk.

Ten overvloede, in zoverre het middel zou moeten worden geacht te zijn afgeleid uit een schending van de vervaltermijnen bepaald in het thans geldende artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport, dient te worden vastgesteld dat het middel is beperkt tot de blote bewering dat de termijnen niet

werden gerespecteerd en aldus niet concreet wordt aangegeven op welke wijze deze vervaltermijnen zouden zijn geschonden.

7. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 6 van het verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen stellen dat de administratieve geldboete die wordt opgelegd wegens inbreuken op het aslastendecreet een straf is in de zin van artikel 6 EVRM. Volgens de verzoekende partijen voldoet de bestreden beslissing op verschillende punten niet aan de vereisten van artikel 6 EVRM.

De verzoekende partijen zijn in de eerste plaats van mening dat de bestreden beslissing artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM schendt, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor door de wegeninspecteurs niet kon laten bijstaan door een advocaat. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) – meer bepaald het arrest van 27 november 2008 in de zaak *Salduz t. Turkije* – leiden de verzoekende partijen af dat de verdachte vanaf het eerste verhoor moet worden bijgestaan door een advocaat en de rechten van verdediging onherstelbaar geschaad worden wanneer in een strafprocedure gebruikgemaakt wordt van incriminerende verklaringen die zonder de bijstand van een advocaat werden afgelegd. Bovendien had de wegeninspectie de vrachtwagenbestuurder vóór het verhoor moeten informeren over zijn recht om te zwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat (“cautieplicht”). De verdachte kan geen afstand doen van zijn recht op bijstand van een

advocaat, zonder vooraf over zijn rechten te zijn geïnformeerd. De verzoekende partijen wijzen er voorts op dat de rechtspraak van het EHRM bindend is en rechtstreekse werking heeft. In een arrest van 13 oktober 2009 in de zaak *Dayanan t. Turkije* is het EHRM nog een stap verder gegaan, aangezien het Hof daarin tot een schending van artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM besloot wegens afwezigheid van de toegang tot een advocaat bij het verhoor, hoewel de betrokkene geen voor hem belastende verklaringen had afgelegd. Uit dit arrest leiden de verzoekende partijen af dat wanneer de vrachtwagen-bestuurder zich niet door een advocaat kon laten bijstaan en niet aan de cautieplicht is voldaan, geen administratieve geldboete kan worden opgelegd. De verzoekende partijen zijn bovendien van mening dat de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd om de argumentatie van de verzoekende partijen te verwerpen niet overtuigend zijn. In de bestreden beslissing wordt immers ten onrechte gesteld dat de vrachtwagenbestuurder niet gearresteerd was of formeel verhoord werd. De rechtspraak van het EHRM maakt immers geen onderscheid tussen verschillende categorieën van verhoor en de vrachtwagen-bestuurder legde een verklaring af die in het kader van de strafprocedure en de bestuurlijke procedure als bewijs kon worden gebruikt. Vervolgens is het argument dat de vrachtwagenbestuurder de mogelijkheid had om beroep te doen op juridische bijstand onjuist, omdat niet aan de cautieplicht was voldaan en de vrachtwagenbestuurder bijgevolg niet met kennis van zaken een verklaring kon afleggen. Ten slotte wijzen de verzoekende partijen ook het argument af dat de beslissing niet op de verklaringen van de vrachtwagenbestuurder gesteund was, aangezien de vraag of die verklaringen bij de bestreden beslissing hebben doorgewogen in het licht van het arrest Dayanan naast de kwestie is, wanneer blijkt dat het recht op bijstand van een advocaat en de cautieplicht werden geschonden.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 6, § 1, EVRM werd geschonden, doordat hun het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie werd ontzegd. Uit een arrest van 11 juni 1986 van het Hof van Cassatie moet volgens de verzoekende partijen worden afgeleid

dat de rechten die door artikel 6 EVRM worden gewaarborgd niet alleen gelden bij het opleggen van de strafsanctie, maar ook tijdens het onderzoek. De wegeninspecteurs kunnen echter niet als onpartijdig en onafhankelijk worden beschouwd. Bovendien zijn ook de wegeninspecteur-controleur en de minister geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Ten slotte kan ook de Raad van State niet als een volwaardige rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM worden beschouwd, aangezien deze enkel over een vernietigingsbevoegdheid beschikt en geen volle rechtsmacht heeft. Zo hierover twijfel bestaat, dient volgens de verzoekende partijen een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

De verzoekende partijen zijn voorts van mening dat artikel 6, § 1, EVRM wordt geschonden doordat de bestuurlijke procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete niet openbaar is.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen dat artikel 6, § 3, (d), EVRM werd geschonden, doordat bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete geen mogelijkheid bestaat om getuigen te ondervragen. Volgens de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing naast de kwestie geantwoord dat niet werd gevraagd om een getuige te horen. Aangezien daaromtrent niets in het aslastendecreet is geregeld, is het immers volgens de verzoekende partijen niet mogelijk om getuigen te horen.

9. In hun toelichtende memorie voeren de verzoekende partijen een repliek op een in deze zaak niet ingediende memorie van antwoord (sic).

Zij benadrukken dat artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM werd geschonden, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor niet door een advocaat kon laten bijstaan. Hoewel de vrachtwagenbestuurder formeel niet werd gearresteerd, is er volgens de verzoekende partijen toch minstens sprake van een feitelijke vrijheidsberoving, zodat hem een effectieve

toegang tot een advocaat moest worden verleend.

Wat de grief dat zij geen toegang hebben tot een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie betreft, merken de verzoekende partijen op dat op grond van artikel 60, § 4, van het aslastendecreet een vergoeding moet worden betaald om tot het hoger beroep te worden toegelaten en dat aldus een financiële drempel wordt opgeworpen. Bovendien vertraagt de bestuurlijke fase de mogelijkheid om beroep te doen op een onpartijdige en onafhankelijke instantie, waardoor de bescherming die artikel 6 EVRM biedt, wordt uitgehold.

De verzoekende partijen wijzen er ten slotte op dat de verwerende partij niet betwist dat de bestuurlijke procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete, en in het bijzonder de behandeling van de zaak tijdens de hoorzitting, niet openbaar verloopt. Het aslastendecreet voorziet ook niet in de mogelijkheid om getuigen te ondervragen.

10. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat er een recht op bijstand bestaat voor alle misdrijven waarvoor een vrijheidsbenemende straf kan worden opgelegd ook al werden de personen niet van hun vrijheid beroofd. Gezien de hoogte van de geldboete in vergelijking tot het inkomen van de vrachtwagenbestuurder, menen zij dat de in deze zaak opgelegde administratieve geldboete wel degelijk een vrijheidsbenemende straf is. In die omstandigheden mocht het recht op bijstand van een advocaat, minstens de mogelijkheid tot het hebben van een voorafgaand vertrouwelijk telefonisch overleg, volgens haar niet onthouden worden. Zij verwijzen naar de richtlijn 2013/48/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 ‘betreffende het recht op toegang tot een advocaat in strafprocedures en in procedures ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel en het recht om een derde op de hoogte te laten brengen vanaf de vrijheidsbeneming en om met derden en consulaire autoriteiten te communiceren tijdens de vrijheidsbeneming’, die werd omgezet in nationaal recht via de wet van 21 november 2016 ‘betreffende bepaalde rechten van personen die worden verhoord’.

Beoordeling

11. De verzoekende partijen doen in dit middel samengevat de volgende grieven gelden, die zij pogen in te passen in een miskenning van diverse aspecten van artikel 6 EVRM:

- de vrachtwagenbestuurder kon zich bij het eerste verhoor niet laten bijstaan door een advocaat (art. 6, § 3, (c), EVRM *juncto* art. 6, § 1, EVRM);
- er wordt aan de verzoekende partijen het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie ontzegd zowel in de bestuurlijke procedure als nadien bij de Raad van State (art. 6, § 1, EVRM);
- de bestuurlijke procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete is niet openbaar (art. 6, § 1, EVRM);
- bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete bestaat geen mogelijkheid om getuigen te ondervragen (art. 6, § 3, (d), EVRM).

Elk van de door de verzoekende partijen in deze zaak aangevoerde grieven werd in het verleden al meerdere malen verworpen door de Raad van State. Ook de met het onderzoek van de zaak belaste auditeur heeft deze grieven opnieuw in zijn verslag met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, met inbegrip van de rechtspraak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, het Grondwettelijk Hof, het Hof van Cassatie en de Raad van State op omstandige wijze onderzocht en verworpen. De Raad van State ziet in de huidige zaak geen grond om tot een ander besluit te komen. Er wordt dan ook geoordeeld zoals volgt.

12. Wat de eerste grief over het recht van de vrachtwagenbestuurder op bijstand van een advocaat bij het eerste zogenaamde “verhoor” tijdens de wegcontrole betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit recht niet bij gelijk welke verzameling van inlichtingen en bewijselementen die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, ontstaat, maar slechts bij het effectieve verhoor van een verdachte (EHRM 27 november 2008, *Salduz t.*

Turkije, nr. 36.391/02, EHRM 13 oktober 2009, *Dayanan t. Turkije*, nr. 7.377/03, EHRM 18 februari 2010, *Zaichenko t. Rusland*, nr. 39.660/02; zie ook GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013, overw. B.5.5 en Cass. 23 november 2010, *RW* 2011-12, 308-314, concl. P. Duinslaeger).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wegeninspecteurs van het agentschap Wegen en Verkeer op 27 januari 2014 de asoverlading hebben vastgesteld met een door de metrologische dienst gecontroleerde asweger. De overlading *an sich* wordt door de verzoekende partijen niet betwist. De wegeninspecteurs blijken tevens de identiteit van de vennootschap die burgerlijk aansprakelijk is voor de overlading, zijnde de tweede verzoekende partij en de identiteit van de eerste verzoekende partij, de vrachtwagenbestuurder die de werknemer was van de tweede verzoekende partij, te hebben vastgesteld. Er wordt voorts niet betwist dat de vrachtwagenbestuurder op geen enkel ogenblik van zijn vrijheid werd beroofd en na de wegcontrole mocht beschikken en zijn rit met zijn voertuig kon verderzetten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het de materiële vaststellingen in verband met de overlading zijn en niet de eventuele verklaringen van de vrachtwagenbestuurder die ten grondslag liggen aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat een afschrift van dit proces-verbaal en een vragenlijst aan de tweede verzoekende partij werden toegezonden. De verzoekende partijen hadden aldus de mogelijkheid om een advocaat te raadplegen na ontvangst van deze documenten. Zowel tijdens de bezwaarprocedure als tijdens het georganiseerd bestuurlijk beroep mochten de verzoekende partijen zich laten bijstaan door een advocaat van hun keuze, van welke bijstand zij ook blijken te hebben genoten.

Uit geen enkel element blijkt dat er sprake is van enige vorm van misbruik of dwang op de persoon van de bestuurder van het voertuig, zodat

deze zich op geen enkel moment tijdens het verloop van de administratieve procedure in een kwetsbare positie bevond.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat het loutere feit dat de vrachtwagenbestuurder bij de wegcontrole door de wegeninspecteurs niet reeds de bijstand genoot van een advocaat, volstaat om te oordelen dat artikel 6, § 3, (c), EVRM, dat aan "eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld" het recht verleent "zichzelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman", zou zijn geschonden.

De eerste grief wordt verworpen.

13. Ook wat de tweede grief met betrekking tot het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie betreft, heeft de Raad van State reeds in talrijke arresten geoordeeld dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de administratieve instanties die de overlading vaststellen en de administratieve geldboete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, § 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met "volle rechtsmacht", in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat (EHRM 17 april 2012, *Steiniger t. Oostenrijk*, nr. 21.539/07, § 46). Tegen de beslissing van de minister kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM werd ook reeds in talrijke arresten van de Raad van State aangenomen en bevestigd door het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (zie onder meer GwH 18 februari 2016, nr. 25/2016, overw. B.40.1 en overw. B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, *Arr. Cass.* 2009, nr. 584).

De verzoekende partijen vragen dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld, die zij evenwel niet zelf aanbrengen. Gelet onder meer op

voornoemde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, is er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen.

De verzoekende partijen voeren in hun toelichtende memorie aan dat hun recht om zich tot een rechter te wenden, wordt belemmerd door de financiële drempel bepaald in artikel 60, § 4, laatste lid, van het aslastendecreet en dat de mogelijkheid tot uitoefening van dat recht bovendien wordt vertraagd door de verplichting om vooraf een administratief beroep in te stellen.

Daargelaten de ontvankelijkheid van deze pas in de memorie van wederantwoord aangebrachte subgrieven en de onjuiste verwijzing naar de reeds opgeheven bepalingen van het aslastendecreet, volstaat het vast te stellen dat het door artikel 6, § 1, EVRM gewaarborgde recht van toegang tot een rechter niet inhoudt dat een verzoekende partij aan geen enkele voorwaarde om in rechte te treden mag worden onderworpen. Een financiële drempel is op zich niet onverenigbaar met dat recht. Blijkens het op de voorliggende zaak van toepassing zijnde artikel 19, § 4, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport is het beroep bij de Vlaamse regering slechts ontvankelijk als blijkt dat de betrokkene een vergoeding voor dossierkosten heeft betaald. Deze vergoeding bedraagt 75 euro. Een dergelijke beperkte vergoeding kan niet worden aangemerkt als een onoverkomelijke financiële drempel die de verzoekende partijen zou verhinderen om op te komen voor hun rechten. Voormelde vergoeding is evenmin buiten verhouding tot het ermee nagestreefde doel: namelijk een vergoeding voor de dossierkosten. Bovendien bepaalt artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport uitdrukkelijk dat de vergoeding “altijd [zal] worden terugbetaald als de administratieve boete volledig vervalt nadat het beroep is ingesteld”. Het recht op toegang tot de rechter wordt door de betrokken dossierkostenvergoeding aldus geenszins belemmerd.

Artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport voorziet voorts in voldoende waarborgen opdat de bestuurlijke procedure met de vereiste spoed zou worden afgehandeld en het recht op toegang tot de rechter niet

nodeloos wordt belemmerd. Wanneer tegen de aanvankelijke beslissing van de wegeninspecteur-controleur bezwaar wordt ingesteld en vervolgens tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur beroep bij de Vlaamse regering wordt ingesteld, wordt de beslissing waarbij de administratieve geldboete werd opgelegd, geschorst. De administratieve geldboete vervalt stilzwijgend indien de beslissing na bezwaar van de wegeninspecteur-controleur niet binnen dertig dagen na de hoorzitting aan de overtreder wordt meegedeeld. Hetzelfde geldt indien de beslissing in beroep van de bevoegde minister niet binnen vier maanden na het instellen van het beroep aan de overtreder wordt meegedeeld.

De argumenten van de verzoekende partijen in verband met het belemmeren van het recht om zich tot een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie te wenden, missen aldus feitelijke grondslag.

De tweede grief wordt verworpen.

14. Wat de derde grief betreft dat de bestuurlijke procedure niet openbaar is, kan worden volstaan met de vaststelling dat bij de Raad van State de openbare behandeling gegarandeerd is.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang de verzoekende partijen hebben bij de vierde grief dat zij niet over de mogelijkheid zouden beschikken om getuigen te verhoren. Overigens sluit artikel 19 van het decreet bijzonder wegtransport niet uit dat in de bestuurlijke procedure getuigen zouden worden gehoord indien dit noodzakelijk zou blijken.

De derde en vierde grief worden verworpen.

15. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. De verzoekende partijen voeren in een derde middel aan dat artikel 56 van het aslastendecreet het legaliteitsbeginsel in strafzaken en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Daarnaast voeren zij de schending aan van artikel 56 van het aslastendecreet.

De verzoekende partijen menen dat artikel 56 van het aslastendecreet het legaliteitsbeginsel in strafzaken schendt, doordat uit de tekst van die bepaling niet blijkt wat onder het begrip “het bij goedkeuring vastgestelde maximum” moet worden verstaan en de rechtsonderhorige niet kan weten waarop dit begrip slaat.

Vervolgens menen de verzoekende partijen dat er een discriminatie bestaat ten nadele van de Belgische voertuigen en hun bestuurders, aangezien het mogelijk is dat in België buitenlandse voertuigen rijden met hogere asgewichten dan die waarvoor zij in het land van herkomst ingeschreven zijn.

De verzoekende partijen zijn ten slotte van mening dat de wegeninspecteurs het bij de goedkeuring vastgestelde maximum niet op correcte wijze hebben nagekeken, aangezien uit het proces-verbaal blijkt dat zij dat gegeven hebben overgenomen van de technische fiche van het voertuig, het identificatieverslag, het identificatieplaatje of het inschrijvingsbewijs, terwijl het correcte document, namelijk het proces-verbaal van goedkeuring, nergens wordt vermeld en de verbalisanten dat document niet hebben nagekeken.

17. In hun toelichtende memorie en laatste memorie verklaren de verzoekende partijen te volharden in het middel.

Beoordeling

18. Het misdrijf werd vastgesteld op 27 januari 2014. Het decreet bijzonder wegtransport is in werking getreden op 1 maart 2014. Aldus dient voor het beoordelen van dit middel nog rekening te worden gehouden met de op dat tijdstip toepasselijke bepalingen van het aslastendecreet.

19. De in dit middel aangevoerde grieven werden in het recente verleden al meerdere malen verworpen door de Raad van State. De Raad van State ziet in de voorliggende zaak geen grond om tot een ander besluit te komen. Er kan dan ook worden volstaan met te verwijzen naar de volgende vaststellingen in het auditoraatsverslag, die geheel worden bijgevallen:

> "[…] Het behoort niet tot de rechtsmacht van het Auditoraat en de Raad van State om de bepalingen van het Aslastendecreet 1998 te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken. Dergelijke toetsing komt enkel aan het Grondwettelijk Hof toe. De verzoekende partijen stellen niet voor om terzake een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en zij komen in hun uiteenzetting in het verzoekschrift over de miskenning van het wettigheidsbeginsel niet verder dan het formuleren van een aantal opmerkingen bij een artikel van K. VANSCHOREN, 'Het Aslastendecreet – Materieel element van het misdrijf', *VAV* 2006, 478, zonder daarbij die opmerkingen op pertinente wijze te betrekken op de bestreden beslissing. In dat licht is er volgens het Auditoraat te dezen geen reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.
> […] Er dient te worden opgemerkt dat zowel voor de bestuurders van in België ingeschreven voertuigen als voor de bestuurders van in het buitenland ingeschreven voertuigen het verbod geldt om het wegdek te beschadigen door zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van [de] assen het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt. Op dit vlak dient aldus geen ongelijke behandeling te worden vastgesteld.
> Artikel 32*bis*, 1.4, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 'houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen' (hierna 'KB Technische Eisen') bepaalt de maximaal toegelaten massa en asdruk voor voertuigen.
> Wat betreft de in het buitenland ingeschreven voertuigen bepaalt artikel 2, § 4, van het KB Technische Eisen:
>
> > '§4. De in het buitenland ingeschreven motorvoertuigen moeten, om in België tot het verkeer op de openbare weg te worden

toegelaten, voldoen aan de technische eisen opgenomen in de Internationale conventie inzake het wegverkeer.
Dit geldt eveneens voor de buitenlandse aanhangwagens die erdoor getrokken worden of die getrokken worden door een in België ingeschreven motorvoertuig.
Op gebied van massa's en afmetingen moeten deze voertuigen voldoen aan de bepalingen van artikel 32bis.'

Het middel gaat er bijgevolg ten onrechte van uit dat artikel 56 van het Aslastendecreet 1998 inzake de maximaal toegelaten massa een onderscheid maakt naargelang het voertuig in België of in het buitenland is ingeschreven.
[…] De verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat de verbalisanten door uit te gaan van de technische fiche van het voertuig, het identificatieverslag, het identificatieplaatje of het inschrijvingsbewijs, het bij de goedkeuring vastgestelde maximum van de massa onder de assen onjuist zouden hebben bepaald. Zij brengen geen enkel element in het debat waaruit zou blijken dat het voertuig niet de maximale toegelaten massa heeft die bij het opstellen van het proces-verbaal door de verbalisanten in aanmerking zou zijn genomen."

20. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. De verzoekende partijen voeren in een vierde middel aan dat het moreel bestanddeel van de inbreuk niet deugdelijk gemotiveerd is. Volgens de verzoekende partijen rijst de vraag of er te dezen sprake kan zijn van onachtzaamheid. Het is voor een rechtspersoon onmogelijk om op het ogenblik van de controle onachtzame handelingen te stellen in het geval waarin een deellading werd gelost door de chauffeur-werknemer en deze vervolgens heeft nagelaten de lading te herschikken.

22. In hun toelichtende memorie en laatste memorie verklaren de verzoekende partijen te volharden in het middel.

Beoordeling

23. Wat de ontvankelijkheid van dit middel betreft, dient erop te worden gewezen dat een kritiek die wordt aangebracht in vraagvorm in beginsel geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring uitmaakt.

24. Voorts dienen de verzoekende partijen erop te worden gewezen dat de onachtzaamheid die in de bestreden beslissing aan de overtreder ten laste wordt gelegd, wordt geacht een aanvang te nemen zodra een overladen voertuig op de openbare weg wordt gebracht. Van een professionele vervoersonderneming en vrachtwagenbestuurder mag worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat zij geen vrachtwagens in overladen toestand op de openbare weg brengen. De argumentatie inzake het lossen van een deellading en het herschikken van de lading door de vrachtwagenbestuurder, toont niet aan dat hen geen enkel verwijt zou treffen noch dat het voor hen onoverkomelijk was om de inbreuk te voorkomen.

25. Het vierde middel wordt verworpen.

V. Deskundigenonderzoek

26. In het besluit van het verzoekschrift vragen de verzoekende partijen “een deskundigenonderzoek te bevelen naar de diverse factoren die meespelen bij het ontstaan van wegbeschadiging door overlading”.

27. Er blijkt niet hoe een dergelijk onderzoek noodzakelijk of nuttig zou kunnen zijn bij het onderzoek van de door de verzoekende partijen aangevoerde middelen tot nietigverklaring.

Er is dan ook geen reden om in te gaan op het verzoek om een deskundigenonderzoek te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 januari 2018, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Greta Scheveneels **Dierk Verbiest**